

Strážnice

"Už musíme být blízko. Cítím to v kostech. I vzduch se změnil, "chlácholil je Belun, který spíše doufal, než věděl, že strážnice je na dosah. Jídlaměli dostatek, ale čím více blížili k cíli, tím více se v nich stupňovala nervozita. Nikdo totiž netušil, co je tam čeká. Nebyla to procházka, přikteré by měli čas rozjímat o nádheřepřírody, kterou severní Kaleva bez ostychu vystavovala na odiv. Smysly museli mít neustále ostře nastražené, ačkolinynější okolí působiloklidným dojmem. Možná až neobvyklým a hrůzostrašnýmklidem, kterýnevěstilnicpříjemného. Za každou křovinousemohlskrývatsarkon. V každé nořemohlmístoliškysídlit nebezpečný rosomák.

Znenadání, jako by někdo z lesa ukousl, se ocitli na jeho okraji, zekteréhoměli ničím nestíněnývýhled na starodávnéopevněnýtyčícíse na malé skalnaté vyvýšenině. V jeho pozadí čněly za špičkami stromů k nebi modré vrcholy Sikelskéhopohoří.

"Myslel jsem si, že bude kompletně zničená," užaslEgil.

"Také jsem si představoval, že bude po válečnýmájezdech v bezútěšném stavu," přitakal mu jeho učitel.

Mladen s pootevřenýmiústy čmáral do mapy přibližnou polohu místa, kde senacházeli. Vedle si nakreslil i hrubý náčrt strážnívěže, nebo spíše pevnosti. Chtěl Leonardovi podat detailní informace o jejím stavu. Tak tohlepřekvapilo i jeho. Žádnázříceninina, nýbrž pevné kamenné zdi, nenarušená cimbuří, zachovalé okenice. A zase to prastaré, vševědoucí a na slovo skoupé ticho.

"Tak co, přesvědčíme se, co je uvnitř, když už jsmetady, ne?" nadhodil Mladen a zastrčil si mapu do kapsy pod listnatým pláštěm.

Hlavní část pevnosti tvořila rozložitá třípodlažní budova čtvercovéhopůdorysu, kterábylasoučástí zadní hradby. Na úrovni vstupní brány se k nebi tyčilydvěvěže lemované cimbuřím. Uprostřed tušila družina rozlehlénádvoří.

"Navrhují, abychomseještě nevrhali dovnitř. Utáboříme se zde, u cesty, případně tam nahoře na kopečku, a uvidíme, cose bude dítpřes noc. Mám pocit, že to tadynení tak opuštěné, jak jsmesedomnívali," vyjádřilsvůj názor Egil a už si sundaval batoh.

Vstup do strážnice představovala okovaná dřevěná dvojkřídlá brána. Kolem nenašli žádné stopy, které by nasvědčovaly tomu, že by se v nedávné době používala. Přestovyhlížela od pohledu pevně a odolně, jakokdybyji pravidelně udržovali. Rozhlížející se dobrodružinepostřehli, že by sejiněkdo v minulosti pokusil násilím překonat nebo vyrazitberanidlem. Projít skrz ni hrubou silou ihned zamítli. Bylotřebahledatjinou cestu. Nad hlavami se jim tyčila šestisáhová zed', kterou se rozhodli zdolat. Egil pokrčil rameny a z batohu vyndal lano. Železný hák na jeho konci se zachytil na druhé straně hradby poté, co ho barbar švihem vymrštil do vzduchu.

Vyšplhali se až na vrchol hradeb a prohlédli si další možnosti. Na nádvoří osamoceně stála pouze stará studna, do zadní budovy vedla další okovaná brána, jejíž pravé křídlo bylo pootevřené. Zchátralé hlídacívěže vypadaly opuštěně. Družině nešlo do hlavy, že zatím nenarazili na žádné známky násilí. Egil sešel po zašlých kamenných schodech z hradeb na nádvoří a lépe se podíval k vstupní bráně. Nebyla podepřena závorou, ani mříž nebyla zevnitř spuštěna. Zapřel se nohama do země a zatlačil do ní. Těžký masiv se s útrpným skřípěním pootevřel a na nádvoří vběhl Křup.

"My jsme ale pořádná trdla," konstatoval. "Stačilo zkusit otevřít, ale my se raději šplháme po zdech."

Mladen zatím postupoval po hradbě kolem levé věže, až se přiblížil k budově v zadní části pevnosti. Z ochozuse do ní ale nedalo dostat. První patro bylo obsypané úzkými otvory, podle jeho odhadů používaných jako střelny. Nejbližší okno bylo až o další poschodí výše. Nahlédnutím však bránily zavřené okenice. Mladen si složil vak, vytáhl lano, které si přehodil přes rameno a vložil prsty do spár mezi kamennými kvádry. Ještě jednou si přeměřil vzdálenost k oknu a začal se pomalu sápat vzhůru. Než stihl kdokoliv zastavit jeho riskantní postup, dostal se až pod okno a jedním tahem díky otevřel okenici. Skočil dovnitř, spustil dolů lano a zamával na druhy, aby ho následovali. Egil se trochu nespokojeně vrátil po schodech nahoru na hradbu.

"To chceme zopakovat stejnou hloupost jako u vstupní brány?" nevrle pronesl Egil, který stále nechápal, jak se tam Mladen dostal. Podíval se z hradby na skalnatý výběžek svažující se do hustého lesa. "Blázne! Mohl ses zabít! Proč nemůžeme jít jako normální lidé?" ukázal na křídlo otevřené brány.

"Neboť právě tudy by nás každý čekal! Pohněte kostrou a vylezte nahoru! A vezměte mi i batoh!"

Egil zakroutil hlavou, pokynul Křupovi, aby je čekal na nádvoří, a jak následoval Beluna v šplhání, zabručel si ještě několik vesnických nadávek na Mladenův účet.

Ocitli se v úzké dlouhé chodbě, po jedné straně plné dveří. Oknem táhl chladný vzduch, který se protahoval statními okenicemi a kvílel nepříjemně táhlým tónem.

"Nemám z tohoto místa dobrý pocit," řekl Egil a sevřel hlavici meče.

"Nahání ti strach vítr?" zeptal se Mladen pobaveně a vykročil napřed.

Slídili otevřenými komorami spojujícími se s dalšími chodbami, ale nikde ani živáčka. Netrvalo však dlouho, než našli něco, co zaujalo jejich pozornost.

"Krvavé stopy!" ukázal Belun na stěnu.

"Všechno je jimipocákané. Podívejte se, i stěny se koupou v krvi," ohromeně zíral na chladné zdi Mladen. "Nikde však nevidím žádná těla."

"Spíše to, co z nich zbylo. Děsím se toho, co zde najdeme," opět se obával Egil.

"Ty skvrny přece musí být ještě z dob dobývání pevnosti. Vypadá to, jako by se zde strhlo řádné krveprolítí a po bitvém mrtvolý odklidili," hledal Mladen logické vysvětlení.

"Obvodové zdi ale vůbec nenesou stopy po obléhání."

"Každopádně budeme ostražití!" varovně prohlásil druid.

Postoupili do středu chodby, kde veřím jedné z vnitřních místností bez oken. Jako jediné na tomto podlaží byly zamčené.

"Uhni! Vyrazím je!" odstrčil Mladena barbar.

"Vydrž! Hrubá síla nebude třeba!" protlačil se opět ke dveřím Mladen. Zalovil v batohu a vytáhl stočené kožené pouzdro, které po rozepnutí zapínací přezky odhalilo mosazné kladívko, pilku, šperhák a další podivné nářadí.

"Do prdele! Čím se ty vlastně živíš?!" zhrozně se na něj podíval Egil.

"Říkal jsi, že na druhou výpravu máme být důkladně vybaveni," hájil se Mladen.

"Hned se mi to nezdálo, když jsem tě viděl šplhat do okna. A zdá se mi, že takhle navštěvuješ lidiběžně!"

"Každý se musí nějak živit," odvětil klidně.

"Takže otevřeně připouštíš, že jsi loděj!"

"Musel jsem nějak začít. Ale dnes je záběr mých schopností daleko širší," úsměvně se vychloubal, aniž by si všiml barbarovystupňující se nervozity.

Egil se už už chtěl rozehnat pěstí, když v tom mezinevstoupil Belun.

"Nikdo z nás není bez chyby!"

Následoval adelní výměna zamračených pohledů a chvíle hlubokého zamyšlení. Egil si uvědomil, že tuto pravdu o Mladenovi vlastně celou dobu tušil. Vybuchl, neboť

za poslední dny si s tím lumpem začal až příliš rozumět, a toho se obával. Belun měl v něčem pravdu.

"Jeho schopnosti se nám teď budou hodit," pokračoval druid a pokynul Mladenovi, aby pokračoval ve své práci. Egilovi pak podal lucernu, aby jí zatím rozsvítil.

Mladý zloděj klekl před dveře a jakmile nahlédl do tmy v klíčové díře, zachvátil ho nepříjemný pocit strachu. Sváděl vnitřní boj, zdá se, že vůbec má pokusit otevřít. Chtěl vědět, co je za nimi? Přišel sem zjistit, v jakém stavu je strážnice, ale v této chvíli mu to nebylo po chuti. Vzpamatuje se, přikázal si, nechceš přece vypadat jako hlupák. Vytáhl malý šperhák a zatočil jím v zámku. Nějakou minutu trvalo, než se ozvalo duté cvaknutí. Podíval se na své druhy. Stáli tam v napětí, svírali v rukou zbraně, ale v tvářích jim zračil odhodlaný výraz.

Jakmile Mladenu volnil prostor, barbar se v útočném postoji vevalil do místnosti.

Nebylo tam skoro nic, kromě prachem pokrytého divanu. Ale to, co na něm našli, je šokovalo...